

Coşkun Irmak 9

– Ömer Faruk · 25 Ocak 2012

Artık sizli-bizli konuşmayı bir yana atmışlar; senli benli konuşmaya başlamışlar ve lokantanın teras katında sohbeti iyice koyulaştırmışlardı.

Hava biraz rüzgârlı olduğu için lokantanın teras katını onlardan başka tercih eden yoktu. Garson da devamlı orada durmuyor, arada bir uğruyordu. Bu Coşkun ve Irmak'ın işine geliyordu. Çünkü konuşurken seslerini kısmak zorunda kalmıyorlar, duygu ve düşüncelerini doğal bir şekilde ifade edebiliyorlardı. Bir ara Coşkun:

-Irmak, ben de seni tanımak ve tabii geçmişte yaşadığın olayları bilmek istiyorum. Bana kendinden o kadar az bahsettin ki... Hep ben anlattım, belki de sana kendini anlatma fırsatı vermedim. Dedi.

-Buna sebep sen değilsin. Bilmek istediklerini sana anlatacağım. Biz, bir dostluk ilişkisinin başlangıcındayız. Birbirimizi ne kadar iyi tanırsak bu ilişkiyi o kadar geliştirebiliriz. Ben üç ay önce eşimden ayrıldım. Ayrılıncaya kadar yaşadığım acılar ve bilhassa kararsızlıklar farkında olmadan beni yeni bir yaşam biçimine yönlendirdi. Mutlu olmak, farklı insanlarla bir arada bulunmak, hayatı pek fazla ciddiye almamak gibi...

-Benimle olan ilişkin de böyle mi?

-Evet. Sen birçok insandan farklısın. İçinde yaşattığın sevgiyi görmemek için kör olmak lazım. Bu denli saygı duyulacak bir sevgiye sahip bir insanı daha önce tanımamıştım. Birisine anlatsam bana inanmaz, inanmamakta haklıdır da. Çünkü bana böyle bir sevginin varlığından söz edilseydi, bir öykü, roman ya da en azından şiirden bahsettiğini düşünürdüm. Münevver, gerçekten şanslı bir kadıymış. Şu kısacık ömürde gerçekten sevilmiş ve sevmiş.

-Ona verebileceğim tek şey sevgimdi. Maddi bir şeyler de vermek isterdim, ama olmadı. Birlikte bir tatile bile gidememiştik. Onu kaybettiğim sene emekli olmuştum. İkramiyeyi alıp bankaya yatırdım. Şöyle güzel bir tatil yapabiliirdik artık. Ben hemen gidelim istedim, Münevver yazı beklememizin daha uygun olacağı görüşündeydi. Onun dediği oldu. Ama bir yandan da tatil planları yapmaya başlamıştık. Turlar ve tatil yerlerini araştırıyorduk. Bu araştırmaları yaparken ikimiz de çok heyecanlıydık. Sanki gerçekmiş gibiydi... Görmek istediğimiz üç yer belirledik. Karadeniz, Kapadokya ve Kıbrıs. Ben üçüne de gitmeyi teklif edince Münevver "Batacılık yok! Böyle yaparsak paramızı kısa sürede tüketiriz. Zamanın ne getireceği belli olmaz. Daha bu işin yaşlılığı var, hastalığı var ve o günlerde de para her zamankinden daha fazla gerekli." Diyerek beni susturmuştu. Kısacası o kötü kazayı yaşamayıydık biz Münevver'le şu anda tatildegdik...

-Maalesef hayat istenmedik olaylarla dolu.

-Evet öyle. Gene ben anlatıyorum, oysa seni dinleyecektim.

-Boşandığımı söylemişim. Bu olayın birkaç sene öncesinden başlayayım: Üniversite son sınıfta iken onunla tanıştım. O, okulunu bitirmişti. Eczacılık mezunuydu, ama bitirdiği okulla ilgili bir iş yapmıyordu. Çok miktarda nakite sahip olduğu için döviz, borsa ve faiz gibi yatırım araçlarında parasını değerlendiriyordu. Oldukça da iyi kazanıyordu. Varlıklı bir ailenin çocuğuydu. Benim ailemin durumu da

onunkinden geri kalmazdı. Bulduğumuz çevre, hayat görüşlerimiz birbirine çok yakındı. Ben ondan, o da benden etkilenmişti. Çok yakışıklı bir gençti. Çevremdeki erkeklerden üstün yanları vardı. Neyse... Okulum bitince nişanlandık. Birkaç ay sonra da evlendik. Bu durum ailelerimizi de memnun etmişti. Çünkü her iki taraf da iyi bir geline ve iyi bir damada sahip olduklarını düşünüyordu. Bir sene evliliğimiz çok iyi gitti. İkimiz de çok mutluyduk ve birbirimizi seviyorduk.

-Böyle bir ilişkinin bitmesini doğrusu aklım almıyor. Belki yeniden...

-Hayır hayır. Bu mümkün değil. Çünkü o, kendisine karşı hissettiğim bütün güzel duygularımı öldürdü. Bugün belki tıbbi imkanlarla ölen bir insan yeniden diriltilebilir; ama ölen duyguları canlandırarak bir tıp bilimi olduğunu sanmıyorum. Üstelik bu bitiş, birden olmadı. Tam üç sene bu ilişki can çekişti. Belki kurtarabilirim diye çok çabaladım, ama başaramadım.

-Sanki bir cadı, sihirli değneğini güzelliklere dokunduruyor ve birden her şey felakete dönüşüyor.

-Aynen öyle. Önce uyuşturucu, sonra da kumar... Bütün güzellikleri mahvetti. Eve geç gelmelerinden bir şeyler olduğunu anlamıştım, ama ayrıntıyı bilmiyordum. Bazen çok neşeli, bazen de çok karamsar bir tablo çiziyordu. Gerekli gereksiz ağlama ve gülmeleri oluyordu. Tedaviyi kabul ettirmek zor oldu. Tam iyileşti derken bu sefer de kumara alıştı. Geceleri gene çok geç geliyordu. Bazen de günlerce eve uğramıyordu. Konuşmayı denediğimde ise saçma sapan gerekçeler üretiyordu. Bir defasında bana "Ben kumarı her şeyden daha çok seviyorum. Kazanmak ve kaybetmek umurumda değil. Bana verdiği heyecan önemli olan. Kumardan aldığım zevki hiçbir şeyden alamıyorum." Dedi. Bu konuşmasından sonra meselenin vehametini anlamıştım. Vazgeçmeyecekti. Buna rağmen denedim. "Ben mi, kumar mı?" diye sordum. Cevap vermedi. Aslında bu susma bile cevabın ne olduğunu anlatıyordu. Buna rağmen bir altı ay daha sabrettim. Son bir kez daha sordum:" Evliliğimiz mi, kumar mı?" Dedim. Hiç düşünmeden cevapladı:"Kumar..." Bu cevaptan sonra benim için boşanmanın dışında başka bir seçenek kalmamıştı.

-Bazı insanların kumara karşı olan düşkünlüklerini duymuştum. Bu kadar aşırısını ise şimdi senin anlattıklarından öğrendim.

-İşte benim hikayem de böyle sevgili Coşkun. Yani, seninkinin yanında kısacık bir şey... İstersen şimdilik kalkalım, çünkü vakit geç oldu. Eğer zamanın varsa yarın da buluşabiliiriz.

Bu teklif karşısında Coşkun gülmeden edemedi.

-Neden güldün? Öğrenmek istiyorum.

-“Bende zamandan bol ne var ki!” diye içimden geçirdim de...

**

Ertesi gün, kalabalıkları yarararak yan yana yürümeye çalışıyorlarken Coşkun sordu:

-Bir yerde oturmak ister misin? Öğlen oldu, acıkmadın mı?

-Evet, acıktım. Canım mantı istiyor.

-Buralarda bildiğin bir mantıcı var mı?

-Yok, ama sorup bulabiliriz.

4-5 kişiye sorduktan sonra bir mantıcı bulabilmişlerdi. Asma katı da olan bir dükkandı. Oraya çıktılar. Temiz bir görüntüsü vardı. Garsonlar müşterilere karşı ilgili ve saygılıydı.

Mantısını yerken İrmak'ı seyrediyordu. Mutlu görünüyordu. İrmak izlendiğini fark edince Coşkun'a gülümsedi ve mantısından tatmasını teklif etti. Coşkun, teşekkür edip reddedince de ısrar etti ve

sonunda razı etti. Coşkun da ona çiğ böreğinden verdi. Coşkun:

-Irmak, mutluyken ve gülerken daha da güzel görünüyorsun. Dedi.

-Ayy, teşekkür ederim. Umarım bu bir kompliman değildir.

-Tabii ki değil canım.

-Öyleyse artık hep yüzümde bir gülücükle dolaşacağım. Bak ne diyeceğim Coşkun, buradan çıktıktan sonra bir sinemaya gidelim mi?

-Olur. Ben sinemaya gitmeyeli yıllar olmuştur. Peki bildiğin bir sinema var mı?

-Şu ilerde vardı. Olmazsa, burayı bulduğumuz gibi sinemayı da sora sora buluruz.

Sinema salonu ufacık bir yerdi. İçeride 8-9 kişi vardı. Yerlerine oturur oturmaz ışıklar söndü. Film başlamıştı. Sıradan bir konusu vardı filmin. İki çocuk kavga ediyor, birisi diğerini dövüyor. Dövülen çocuğun anne ve babası, şikayetçi olmak için dövenin evine gidiyor. O evde karşılıklı konuşmalarla film devam edip bitiyor.

Filmin konusu Coşkun'un umurunda bile değildi. Irmak'la birarada olmak, onu yanında hissetmek yetiyordu. Koltuğun kenarına dayadığı eli bir ara Irmak'ın eline değer gibi oldu. Hemen çekti, çünkü çekmese o eli tutmaktan kendisini alıkoyamayacaktı. Filmin ortalarına doğru elinin hafifçe Irmak'ın vücuduna dokunduğunu farketti. Öylece bıraktı birkaç dakika.

Film çabuk bitmişti. Ya da onlara öyle gelmişti.

Ayrılrken bir hafta sonra buluşmayı kararlaştırmışlardı.

Hayrettin, eve geldiğinde Münevver ile konuşmayı denedi. Becerebilmişti. Hiç çekinmeden eskisi gibi sohbet edebiliyordu. Herhangi bir vicdanî rahatsızlık da hissetmiyordu. Coşkun'un yaptıklarından ve düşündüklerinden o sorumlu tutulamazdı. Çünkü Hayrettin, Münevver'e hâlâ sadıktı.

Galiba bundan sonra dışarıda Coşkun, evde ise Hayrettin olmaya devam edecekti.

(Devam edecek)